

Hermanis Paukšs

LAPSU SUNS AHMEDS
(viencēliens)

ANTONS
FREDIS
LAIMONIS
MIRDZA

ANTONA MĀJAS ISTABA. IENĀK FREDIS UN LAIMONIS.

Fredis. Ei! Anton!
Laimonis. Anton! Ei!
Fredis. Ei! Vai te kāds ir?
Laimonis. Vai te kāds ir? Ei!
Fredis. Saimniek! U-ū!
Laimonis. U-ū! Saimniek!
Fredis. Celies augšā! Neguli!
Laimonis. Neguli! Celies augšā!
Fredis. Ei! Ciemiņi sanākuši!
Laimonis. Ciemiņi sanākuši! Ei!

IENĀK ANTONS.

Antons. Kas ir? Ko vajag?

FREDIS UN LAIMONIS DZIED KĀDU POPULĀRU DZIESMIŅU.

Antons. Kas ir? Ko vajag?
Fredis. Viņš vēl nesaprot!
Laimonis. Nesaprot vēl viņš!
Fredis. Meklējam kādu klusāku vietīnu, kur glāzi tējas izdzert!
Laimonis. Jā!
Antons. Sēdieties! Es tūlīt ieliešu tēju.
Fredis. Lūk, tā ir cita lieta! (Apsēžas.)
Laimonis. Jā! Ne tā kā iepriekš! (Apsēžas.)

ANTONS UZLIEK GALDĀ TRĪS GLĀZES, PAŅEM TĒJKANNU, SALEJ VISIEM,
KOPĀ AR BIEDRIEM IEDZER.

Fredis. O!... Tā ir lieliska tēja! Liepziedu?
Antons. Liepziedu.
Laimonis. To uzreiz var just! Fredi, pastāsti Antonam, kā tu vakar lapsu medīji!

Fredis. Ar vienu vārdu sakot, tā – sievai sagribējās lapsādas apkakli. Fredi, viņa man saka, dari, ko gribi, bet lai tā lapsādas apkakle būtu! Citādi es aizeju pie cita!

Laimonis. Vai tu vari iedomāties, Anton – pie cita!

Fredis. Būs, mīļo sieviņ, es saku, būs jau šovakar! Paņem suni, paņem flinti un eju...

IESKRIEN MIRDZA.

Mirdza. Anton, Anton! Bullis norāvies no ķēdes un liek pakaļa tavai sievasmātei!
(Prom.)

Fredis. Tev laikam jāiet?

Laimonis. Ej, mēs te pagaidīsim!

Antons. Nekas, nekas – stāsti tālāk!

Fredis. Tātad paņem es flinti, pasvilpju suni... Man ir tāds īstais lapsu suns – sanbernāra un pekinieša krustojums – Ahmeds vārdā. Ahmed, es viņam saku, ejam! Ahmeds nolaiž asti, paceļ ausis un dur man pa priekšu. Tā nu ieejam abi mežā. Ahmed, es saku, meklē lapsu! Lapsu meklē!

Laimonis. Tu vari iedomāties – suns visu saprot!

Fredis. Protams, ka saprot! Kas viņš tev – muļķis kāds? Sanbernāra un pekinieša krustojums galu galā! Ielej, Anton!

ANTONS IELEJ, VISI IEDZER.

Fredis. Patiešām laba tēja! Liepziedu?

Antons. Liepziedu.

Laimonis. Skaidrs, ka liepziedu!

Fredis. Tātad es viņam saku – Ahmed! Meklē lapsu! Lapsu meklē! Un Ahmeds kā plēsts aiziet uz priekšu. Es viņam pakaļ. Cenšos ne soli neatpalikt, bet jūtu, ka Ahmeds tomēr pamazām attālinās...

Laimonis. Kā tad – viņš taču tev sanbernāra un pekinieša krustojums!

Fredis. Skaidrs! Ne jau kaut kāds seska un jenota hibrīds!

IESKRIEN MIRDZA.

Mirdza. Anton! Anton! Sievasmāte grib skriet uz māju pusi, bet bullis nelaiž!

Antons. Pakliedz, lai viņa skrien uz otru pusi!

Mirdza. Labi. (Aizskrien.)

Fredis. Labi... Kur es paliku?

Laimonis. Tu paliku tur, ka Ahmeds nav seska un jenota hibrīds.

Fredis. Protams, ka nav! Anton, ielej!

ANTONS IELEJ, VISI DZER.

Fredis. Labs gan. Uzreiz var just, ka liepziedu!

Antons. Skaidrs, ka liepziedu.

Laimonis. Nu, ka liepziedu! Stāsti tālāk, Fredi!

Fredis. Tātad... Mēs skrienam... Ahmeds pa priekšu... es – gabaliņu nopakaļ... Attālums starp mums sāk palielināties... Ahmed, es saucu, neskrien tik ātri!... Ahmed!...

Laimonis. Un vari iedomāties – suns neņem galvā!

Fredis. Jā. Es kliežu kā traks, bet Ahmeds neņem galvā. Citādi nebūs, es domāju, kā nokļuvis lapsai uz pēdām!

Laimonis. Vai vari iedomāties – kā mežā iekšā, tā tūlīt lapsai uz pēdām!

Fredis. Protams! Ielej, Anton!

ANTONS IELEJ, VISI DZER.

Antons. Šitā ir liepziedu.

Fredis. Nu, ka liepziedu!

Laimonis. Pats par sevi saprotams, ka liepziedu!

Fredis. Tātad... Ahmeds, nokļuvis lapsai uz pēdām, vico kā traks, bet es pamazām atpalieku... Ahmed, es saucu, Ahmed!...

IESKRIEN MIRDZA.

Mirdza. Anton! Tava sievasmāte ieskrēja mežā, bet bullis viņai pakaļ un izdzina atkal ārā!

Antons. Pakliedz, lai viņa nelien mežā! Lai skraida tepat pa pļavu!

Mirdza. Labi. (Aizskrien.)

Fredis. Labi... Tātad mēs skrienam... skrienam... skrienam... Ahmeds pa priekšu... es tādu gabaliņu viņam no pakaļas.. Attālums starp mums pamazām palielinās... līdz vienā pagriezienā Ahmeds pazūd manam skatienam... Ahmed, es saucu, Ahmed! Kur tu esi, Ahmed?

Laimonis. Tu vari iedomāties – un tas maita neatsaucas!

Fredis. Jā – Ahmeds neatsaucas. Ielej, Anton!

ANTONS IELEJ, VISI DZER.

Fredis. Liepziedu?

Antons. Liepziedu.

Laimonis. Skaidrs, ka liepziedu.

Fredis. Tātad Ahmeds man pazūd... Es stāvu un skatos uz visām pusēm... Nevienu nekur nemana... Ieklausos... Arī dzirdēt neko nevar... Te pēkšņi es skatos – man pie pašām kājām – caurums!

Laimonis. Vai vari iedomāties – viņam pie pašām kājām caurums!

Fredis. Ahmed, es saucu, pieliecies pie cauruma, vai tu tur esi ielīdis, maita?... Ahmed!... Dzirdi alas dziļumā tādus kā Ahmeda smilkstienus. Ko darīt? Nometos četrpāpus un mēģinu līst...

IESKRIEN MIRDZA.

Mirdza. Anton! Tava sievasmāte skrien apkārt pļavai, bet bullis ar katru soli viņai tuvojas! (Prom.)

Fredis. Tev laikam jāiet?

Laimonis. Ej – mēs pagaidīsim!

Antons. Nekas, stāsti tālāk!

Fredis. Tātad – es nometos četrrāpus un mēģinu līst... Sākumā ala ir šaura, es knapi tieku uz priekšu, bet tam jūtu – tā kā brīvāks kļūst... Un Ahmeda smilkstieni skan arvien tuvāk... Ahmed, es saucu, turies, Ahmed! Es lienu tev palīgā!

Laimonis. Un vari iedomāties – suns visu saprot!

Fredis. Jā, Ahmeds saprot un turas. Ielej, Anton, vēl liepziedu tēju!

Laimonis. Jā, ielej!

ANTONS IELEJ, VISI DZER.

Fredis. Tātad Ahmeds turas, es lienu no visa spēka, cik ātri vien varu, ala kļūst arvien platāka un platāka, līdz beidzot jūtu – esmu klāt – turpat blakus dzirdu negantu cīņas troksni, bet neko neredzu...

Laimonis. Vai vari iedomāties – viņš neko neredz!

Fredis. Ko darīt?... Ahmed, es saucu sunim, griez viņu pret mani! Griez pret mani!

Laimonis. Un vari iedomāties – suns saprot!

Fredis. Nu ja... Kad tāds laiciņš ir pagājis, es pārmetu krustu un šauju trokšņa virzienā – kas būs, būs!... Tātad noblarkšķ šāviens... viss pilns ar dūmiem... un iestājas klusums... Ahmed, es saucu, vai tu vēl dzīvs?... Ahmed!... Un dzirdu Ahmeda smilkstienus... Ahmed, es saucu, velc ārā, Ahmed!... Un pats lienu uz alas izeju... Izlienu, nopurinos... Pēc brīža izlien arī Ahmeds. Un vai vari iedomāties, ko viņš velk?... Šitādu lapsu! Goda vārds! Es nepārspīlēju!

Laimonis. Jā, jā – es redzēju!

Antons (salej visi). Un tad tu to atdevi sievai?

Fredis. Pusi. Viņai apkaklei pilnīgi pietika. Otru pusi es atdevu Laimoņa sievai.

Laimonis. Vai vari iedomāties – otru pusi viņš atdeva manai sievai!

Antons. Nu tad – iedzersim liepziedu tēju!

Fredis. Lai iet!

Laimonis. Iedzeram!

VISI TRĪS IEDZER UN DZIED POPULĀRU DZIESMIŅU. IESKRIEN MIRDZA.

Mirdza. Anton!... Bullis nobadīja tavu sievasmāti!... Kāpēc tu nenāci palīgā?!

Antons. Kā kāpēc? Es jau zināju, ka viņš viens tiks galā!